

[Statsministeren.]

Protokollat, som var ment at skulle være en fortrolig Cadeau fra Forbundet til Mejerierne. Hvis Forligsforslaget vedtages som Lov, er det Meningen, at Protokollatet gælder. Det hele ligger fuldkommen klart. Af Hensyn dertil kan en Udvalgsforhandling vel sagtens ikke være paakrævet, men jeg skal ganske overlade til Tinget, om man vil mene, at en Udvalgsbehandling desuagtet er nødvendig.

Ch. Petersen: Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. S. Foget) søgte at give det Udseende af, at det slet ikke var Mejeristerne, men en Central, maaske De samvirkende Fagforbund, som havde besluttet, at nu skulde disse Spørgsmaal rejses og Lønningerne fastsættes til de Beløb, som Mejeristerne krævede. Det ærede Medlem skylder Tinget, naar en saadan Paastand fremsættes, nærmere at begrunde, hvorpaa den hviler. At det ærede Medlem kan sige noget saadant, viser kun een Ting, nemlig hans fuldkomne Mangel paa Kendskab til, hvorledes de faglige Organisationer ordner deres Sager, og hvorledes de forskellige Krav, der er stillet, fremkommer og behandles. Det er naturligvis fuldkommen urigtigt, at De samvirkende Fagforbund paa nogen Maade blander sig i Spørgsmaalet om, hvorledes det ene eller det andet Fags Arbejdere skal lønnes. De samvirkende Fagforbund har kun een Opgave: at yde de enkelte Organisationer Støtte, naar de ikke ved egne Kræfter er i Stand til at trænge igennem med de Krav, som ogsaa De samvirkende Fagforbund maa anse for berettigede.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa, at man stillede sig uvilligt, naar der var Tale om Kompensation over for Landbruget. Den højtærede Statsminister omtalte dette, idet han sagde, at saadan er det jo slet ikke. Jeg synes jo ogsaa nok, vi gentagne Gange paa Rigsdagen har beskæftiget os med forskellige „Ordninger“, Smørordning, Kornordning, o. s. v., og det skulde være besynderligt, om ikke Landbruget og Landbrugets Organisationer var vidende om, hvilket Antal Millioner disse Ordninger har betydet for Landbrugserhvervets Udøvere.

Hauch: Det ærede 8de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) fremsatte en Række Betragtninger, som jeg imidlertid ikke skal komme ind paa, fordi det interesserer mig mere at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Jeg ønsker kun at sige til det ærede Medlem, at det maaske nok i det lange Løb vil blive

lidt besværligt for ham og hans Parti at faa Befolkningen til at forstaa, at de har deres Politik i Behold, naar de Gang paa Gang maa bøje sig for det Diktat, som Storebror ogsaa i saadanne Spørgsmaal er i Stand til at fremføre over for dem. Det forekommer mig, at det ærede Medlems Betragtning i Forbindelse med Spørgsmaalet om Anvendelse af tvungen Voldgift i det foreliggende Tilfælde var saa spinkel og saa slet underbygget, at det ærede Medlem ikke vil kunne faa Befolkningen til i det lange Løb at forstaa, at der overhovedet er andet tilbage af det radikale Parti end et Nik til Fortidens Politik og ikke et Nik til Fremtidens Udvikling.

Den højtærede Statsminister fandt sig jo i høj Grad foranlediget til at pukke paa sin Ansvarsfølelse over for Landet. Jeg skal ikke benægte, at den højtærede Statsminister har Ansvarsfølelse, men det berettiger ikke den højtærede Statsminister til at frakende Folk med andre Synspunkter Ansvarsfølelse — og det maa jo være det, den højtærede Statsminister har tænkt paa. Det er vel ikke den personlige Selvforherligelse, som han ikke synes tilstrækkelig passet fra anden Side, der gav ham Anledning til at fremsætte en saadan Udtalelse.

I øvrigt vil jeg gentage, at der slet ikke er Fare paa Færde paa nærværende Tidspunkt. Man benytter denne Lejlighed til at fremsætte et Diktat over for Landbruget baade med Hensyn til de Aftaler, som skal træffes mellem Erhvervet og dets Medarbejdere, og med Hensyn til de Lønforhold, som skal være gældende mellem dem.

Jeg tror, der vilde være Plads for noget af den Ansvarsfølelse, som den højtærede Statsminister har i Overflod, dersom han tog Hensyn til de Vilkaar, som han og hans Regering i en Aarrække har budt det højt betrængte Landbrugserhverv gennem hele den Politik, som den højtærede Statsminister og Flertallet her paa Rigsdagen har ført an i. Og saa havde den højtærede Statsminister oven i Købet ved denne Lejlighed Dristighed — for ikke at bruge et andet Udtryk, der maaske bedre dækker — til at henvise til, at han og andre gennem deres Skatter maatte betale Understøttelse til det betrængte Landbrug. Det er jo ikke første Gang, den højtærede Statsminister har fremsat en saadan Udtalelse, men den er lige uberettiget over for det Landbrugserhverv, som den højtærede Statsminister stiller sig op paa en Piedestal og prædiker for, det Landbrug, der i disse Aar har maattet finde sig i at betale dobbelt saa meget i Skatter af sine Indtægter som andre Erhverv i Forhold til